

BULETINUL EPISCOPIEI

Buletin informativ al Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria, cu reședința la Giula
Apare cu binecuvântarea † Preasfințitului Părinte Episcop Siluan – Anul VII. Nr. 8 (76), august 2009

Să păstrăm credința ortodoxă și comuniunea românească – Duminica românilor migranți

Duminică, 16 august 2009, Biserica Ortodoxă Română sărbătorește – pentru prima dată la nivelul întregii Patriarhii Române - Duminica românilor migranți. Cu acest prilej, Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române a adresat românilor migranți și familiilor lor următorul mesaj:

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prețuind mărturia creștinească și românească a fiilor și fiicelor duhovnicești care lucrează sau studiază în străinătate, în ședința sa de lucru din 25-26 februarie 2009 a luat hotărârea ca, în fiecare an, prima duminică după sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului (15 august) să fie celebrată ca Duminica românilor migranți, această duminică fiind înscrisă în calendarul bisericesc la rubrica Date Importante și inclusă în programele liturgice și pastoral-misionare ale fiecărei eparhii. Rostul principal al acestei duminici speciale, celebrată anul acesta pentru prima oară la nivelul întregii Patriarhii Române, este de-a spori dragostea creștină și conlucrarea frățească, astfel ca munca sau studiul departe de țară, în străinătate, să nu devină îndepărtare sau înstrăinare spirituală între românii din aceeași familie sau din aceeași parohie din România. În Duminica românilor migranți din acest

an, celebrată în ziua de 16 august, cei de acasă și cei veniți de departe au prilejul de a se ruga împreună la Sfânta Liturghie.

Astfel, toți preoții de la parohii și mănăstiri sunt chemați să se roage în mod deosebit pentru românii din străinătate, care acum

au venit în vacanță, ca Mântuitorul nostru Hristos să-i izbăvească de încercări sau necazuri, să-i ajute să-și păstreze credința ortodoxă și identitatea românească, și să cultive ajutorarea frățească. Prin mijloacele specifice, Biserica își manifestă grija pentru nevoile spirituale și materiale pe care le au cei rămași acasă, în România, mai ales copiii, bătrânii, bolnavii și săracii. Ne gândim cât de greu trebuie să le fie familiilor care, din sărăcie materială sau din alte motive, se află separate, fie prin plecarea la muncă în străinătate a unuia dintre părinți, fie prin plecarea ambilor părinți, lăsând copiii în grija bunicilor și a rudelor din România sau uneori în grija nimănui. Cultivând bucuria reîntoarcerii acasă, Biserica îndeamnă la rugăciune pe toți fiii ei duhovnicești pentru ca cei aflați în această situație să-și revadă familia reunită cât mai curând cu putință.

Rugăm pe Preamilostivul Dumnezeu să binecuvînteze pe toți românii migranți pentru ca șederea și activitatea lor în străinătate să se împlinească în pace și sănătate, în bună înțelegere cu cei din jur și în apărarea bunului nume de creștin și de român. Cu aleasă prețuire, părințești binecuvântări și rugăciune stăruitoare către Dumnezeu,

PF Daniel
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

De ce este importantă participarea credincioșilor la sfintele slujbe?

Biserica este comuniunea văzută a lui Dumnezeu cu oamenii, Împarația lui Dumnezeu pe pământ. Ea îi arată omului obârșia, demnitatea, marea durere pe care i-a pricinuit-o căderea în păcat, țelul și menirea, mijloacele prin care se poate ridica (și îi dă toate aceste mijloace), învierea morților, judecata, chinul cel veșnic și fericirea veșnică. Zi de zi îl învață, îi luminează mintea, îl conduce la Dumnezeu și dreptatea Lui, îl curăță, îl vindecă, îl întărește, îl sfințește, îi dă alinare și-l îndumnezeiește.

Mergi la Biserică, la dumnezeieștile slujbe și toate acestea le vei încerca aievea, căci Biserica este purtătoarea duhului lui Hristos, a duhului dragostei Sale, a duhului mântuirii, sfințeniei, adevărului, blândeții, nerăutății, răbdării și îndelung răbdării Lui, al înțelepciunii Lui, al vieții Lui celei veșnice!

Biserica îl duce de mână pe om și îl mântuiește din toate cursele, din leagăn până la mormânt și dincolo de mormânt. În lume, în viața de zi cu zi, „murim” prin păcate – în timpul dumnezeieștilor slujbe viem întru har prin pocăință; în lume suntem supuși necazurilor, întristărilor și bolilor – în Biserică, prin slujbe, ne eliberăm de ele, ne vindecăm, dobândim mângâiere, aflăm alinare, ni se deschid ochii minții și vedem limpede lumina, ne curățim, ne sfințim și ne întărim cu sufletul și trupul. Ascultând cu atenție textele slujbelor Bisericii noastre Ortodoxe, înțelegem că noi cei credincioși de pe pământ dimpreună cu sfinții din cer, mai presus de care este Preacurata Născătoare de Dumnezeu, alcătuim o singură Biserică, un singur trup, al cărui cap este Domnul Iisus Hristos, al cărui suflet este însuși Duhul Sfânt. Omul păcătos duce lipsă,

în fiecare zi și în fiecare ceas, de milă, de curăție și de sfințenie. Poate însă dobândi acestea în timpul dumnezeieștilor slujbe, la săvârșirea Sfintelor Taine. Darurile duhovnicești pot fi dobândite prin rugăciune sărguincioasă nu numai acasă, ci în orice loc și în orice timp, dar nu se revarsă niciunde atât de îmbelșugat și de lucrător ca în timpul dumnezeieștilor slujbe, ca în Biserică. Orice om este bolnav sufletește însă prin participarea la Sfintele slujbe ale Bisericii i se dă harul nașterii din nou sau al unei înnoite existențe, pecetea sfințeniei Duhului Sfânt, i se dă harul iertării păcatelor prin taina pocăinței, prin împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos, harul vindecării neputințelor trupesti și sufletești prin Taina Sfântului Maslu, iar prin Taina Cununiei – sfințirea nașterii și a creșterii copiilor.

(Continuare în pag. a 2-a)

De ce este importantă participarea credincioșilor la sfintele slujbe?

(Urmare din pag. întâi)

Vino mai des la Biserica pentru a-L slăvi pe Dumnezeu sau pentru a-ți plânge neputința sufletească, sărăcia duhovnicească și păcătoșenia – nimeni nu-ți va putea împărtăși durerea mai sincer și mai puternic decât Biserica! Nu ți se ascunde faptul că rana păcatului este cumplită, că ea a îndurerat pe toți, că nimeni nu a scăpat de ea – toți au plâns, s-au rugat, au suferit, s-au întristat, au fost supuși la mari încercări – și astfel îți va fi mai ușor să rabzi și să-ți trăiești durerea. Prin ecteniile și rugăciunile de la sfintele slujbe, ziua și noaptea, Sfânta Biserică poartă grijă de fiii săi ca o mama. În timpul slujbelor ești în lumea minunilor lui Dumnezeu, în Împărăția harului, a dreptății dumnezeiești, a sfințeniei, în lumea îngerilor și a sfinților. Ești cu Dumnezeu și cu Maica Domnului, cu îngerii și cu toți sfinții. Sfintele slujbe ne oferă adevărata hrană pentru sufletele noastre, ne hrănește mintea, inima și buzele cu hrana nestricăcioasă. În lume ne hrănim neîncetat numai cu hrană stricăcioasă – văzul, auzul, gustul, mirosul, pipăitul, memoria și imaginația, toate simțirile se hrănesc cu stricăciune. La sfintele slujbe nimic nu-i stricăcios: frumusețea nu se strică, pentru că e veșnică, dulceața, slava și bogăția duhovnicească sunt nestricăcioase. Ține minte, creștine, că atunci când te lupți cu păcatul și diavolul o faci pentru viața cea veșnică; pentru ea lucrezi toată fața cea bună. Să ai totdeauna în vedere, creștine, țelul pe care-l urmărești – viața veșnică!

În dumnezeieștile slujbe totul respiră înțelepciune, sfințenie,

strălucire, învioreare și învățătură sfântă. Aici descoperim adevărata pace, bucurie și libertate. Aici își află vindecarea orice suflet bolnav de păcat și de întristări. Ferice de cel ce nu se înstrăi-

Patriarhia Română

nează de Biserică: cu adevărat va avea parte de vindecare, de o caută! Aici se tămăduiește orbirea sufletului. Ferice de cel care recunoscându-și această orbire caută vindecare aici – o va găsi de bună seamă. Minuat sunt orânduite toate slujbele de zi și de noapte, de peste săptămână și an. La toate dumnezeieștile slujbe, glasul Bisericii caută să trezească în noi sentimentul și convingerea sau conștiința păcătoșeniei noastre, neputinței, sărăciei duhovnicești, orbirii, goliciunii noastre, ca astfel să simțim tot mai acut nevoia unui Mântuitor. Pentru acestea sunt toate rugăciunile, Psalmii,

cântările bisericesti, ecteniile, Tainele – toate slujbele, pentru aceasta este slujba cea de noapte. Ele ne amintesc că primii oameni, Adam și Eva, au fost întru început sfinți și fericiți, dar din

anume că Fiul lui Dumnezeu a venit în lume și l-a mântuit pe Adam și tot neamul omenesc de păcat, de blestem și de moarte, prin patimile și moartea Sa.

Participând la Sfintele slujbe dobândim Harul – care-i un dar al lui Dumnezeu încredințat omului pentru credința în Hristos spre mântuire. Harul este puterea iertătoare, iubitoare, luminătoare și mântuitoare care îndeamnă spre toată fața cea bună. Când harul se revarsă asupra omului credincios și râvnitor spre cele sfinte și adevăr, izgonește din inima, din trupul și din toată ființa lui orice întinăciune și orice păcat, gătindu-l pentru viața veșnică; îi dă bună mireasmă îndepărtând de la el duhoarea păcatului.

Până mai ai vreme, creștine, mergi la Biserica, la Sfintele slujbe ca să te apropii de Dumnezeu și de Sfinții Lui prin credință și evlavie! Hrănește în tine duhul comuniunii, duhul pocăinței, al păcii sfinte, al gândirii la Dumnezeu, al iubirii, al smereniei, al blândeții, al răbdării, harul mântuirii. Să nu cazi pradă mândriei, disprețuind Biserica și Sfintele slujbe; stai întru smerenie – ascultă, cugetă, citește sau cântă la sfintele slujbe și harul va veni. Omul este al Domnului, aparține Bisericii, iar Biserica este trupul cel unul al lui Hristos și Hristos – Dumnezeu și Omul e capul ei.

Ești tu oare fiu vrednic al acestei obști? Duci tu viață sfântă? Mergi la Biserica, la Sfintele slujbe? Cauți să-ți îndrepti inima și viața? Grăbește-te să îndrepti ceva, căci ți s-a dat vreme pentru aceasta!

Monahia Serghia Mârlogeanu
Mănăstirea Nera

Rușinea de dinaintea spovedaniei

Ce să faci dacă ți-e rușine să mărturisești un păcat?

Răspunsul la această întrebare îl vei găsi în orice îndreptar de spovedanie, cred însă că nu pe cel tămăduitor. Sunt sigur că tocmai pentru asta cauți un răspuns, un alt răspuns decât cel pe care nu mă ândoiesc că îl știi deja, dar care, în starea în care ești, nu-ți este de nici un folos. De aceea, nici eu nu te voi apostrofa clasic: „E de la dracu' rușinea, trebuie să o depășești și să-ți mărturisești păcatul!” Vlădica Antonie, episcopul Surojului, își amintea cu duioșie o întâmplare din adolescența sa, care i-a schimbat viața. Mărturisesc că această întâmplare a avut același efect și asupra vieții mele. Odată, după terminarea slujbei, tânărul s-a apropiat la miruit de preotul care îl smintise prin faptul că-i părea beat. Totuși, dintr-o politețe fățarnică, a încercat să-i sărute mâna, pe care preotul și-a tras-o rușinat, scuzându-se pentru starea în care este. După ce lumea s-a împrăștiat, tânărul, atins de gestul

părintelui, s-a apropiat de el să-și ceară iertare. Părintele era atât de mâhnit, încât aproape că plângea. Și i-a mărturisit tânărului că îi pare rău că e așa, dar nu mai poate, pentru că tocmai i-au murit într-un accident soția și copilul. Atunci, viitorul mitropolit al Surojului a avut următoarea revelație simplă, dar fundamentală. El a înțeles că una este a citi în Biblie despre răbdarea lui Iov și a-l da ca exemplu altora, când îi vezi necăjiți, și alta este să ți se întâmple chiar ție un necaz atât de mare.

Viața creștină autentică începe cu înțelegerea acestui lucru simplu. Să înțelegem că nu întotdeauna putem îndeplini sfaturile atât de bune, de altfel, ale Sfinților Părinți și chiar ale Mântuitorului. Nu întotdeauna avem puterea necesară, curajul și, pur și simplu, voința. Dar, cu toate acestea, să nu uităm că chiar și atunci, fie că suntem ispițiți și chiar stăpâniți de draci,

fie de pornirile normale ale firii, noi, totuși, rămânem creștini. Niște creștini loviți, dar creștini. Să înțelegem că viața creștinului nu este alcătuită doar din victorii, doar din reușite, ci, poate, mai ales, din înfrângeri, dar din niște înfrângeri suportate cu bărbăție.

Pentru noi, creștinii, o înfrângere suportată cu bărbăție e mai mare decât o victorie dobândită mișelește, adică cu îngâmfare. Foarte ușor o astfel de victorie te poate arunca în afara terenului de luptă. Adică, în cazul nostru, cineva care își mărturisește păcatele cu prea multă ușurință își poate pune întrebarea de ce i se întâmplă asta? Nu cumva tocmai pentru faptul că nu îi par chiar atât de grave? Nu cumva, tocmai pentru faptul că și-a pierdut duhul adevăratei pocăințe?

Da, păcatul tău poate fi și avort, și incest, și homosexualitate, și necrofilie, și crimă. Dar să

(Continuare în pag. a 3-a)

Rușinea de dinaintea spovedaniei

(Urmare din pag. a 2-a)

Știi că sunt oameni care mărturisesc aceste păcate aproape cu seninătate, iar undeva, în vreo mânăstire uitată, există poate un frate care se tânguie grozav pentru faptul că a mâncat un mar din copacul din care nu avea binecuvântare să manânce. Avem în Pateric cazul unui frate care era chinuit îngrozitor de faptul că, făcând ascultare la trapeză (bucătărie), mânca din oala cu unt.

Așa că, după părerea mea, rușinea pe care o simțim, atunci când vine vremea să mărturisim un păcat, poate că nu depinde atât de gravitatea păcatului săvârșit, cât de intensitatea pocăinței noastre. Pentru a nu permite încununarea unei pocăințe atât de bărbătești și atât de plăcute lui Dumnezeu, diavolul se ridică împotriva noastră și ne îngreuiază și mai mult frământarea, sporindu-ne nu doar rușinea, ci, odata cu ea, și deznădejdea.

Deznădejdea însă este lăsarea mâinilor în jos, este recunoașterea înfrângerii. Noi nu trebuie să facem asta. Nu vezi că până și în filmele de duzină, să zicem Rocky, eroul ne trezește simpatia nu atât pentru faptul că a învins în ring, că mulți sunt învingători, cât pentru că a învins în condiții vitrege, când nimeni nu-i mai dădea nici o șansă. Toți îl credeau învins, adversarul își ridicase de acum victorios mâinile și se fălea înaintea publicului exaltat. Dar Rocky, deși era de acum jos și plin de sânge, când o vede pe fata aceea care îl iubea, și care îl îndemna la luptă cu atâta nădejde, găsește puteri și se scoală ca un biruitor și-și bate adversarul.

Pentru noi, creștinii, fata aceasta de la sfârșitul filmului, care ne dă curaj, este Hristos. El apare întotdeauna în ultima clipă, descoperindu-ne dragostea Sa pentru noi, tănuită până atunci. Să nu abandonăm niciodată lupta, până când nu-L vei vedea pe Hristos venind, altminteri te vei declara învins înainte de sfârșitul luptei.

Dar ce înseamnă să te declari învins? Oare faptul că nu poți mărturisi un anume păcat preotului? Nu. Încă nu. Aceasta este doar o lovitură, o lovitură pe care e și firesc ca orice luptă să o presupună. Dar încă nu este înfrângere, încă este încăierare. Înfrângerea este atunci când noi începem să fugim nu doar de preot, ci chiar și de Hristos, când

ajungi să crezi că nu doar preotul nu te mai poate înțelege, ci până și Hristos, până și El nu te mai poate ierta.

Ziceam că rușinea aceasta poate fi nu atât din cauza gravității păcatului, cât poate din cauza intensității pocăinței. Și-ar fi prea trist să ratăm șansa unei încununări pe măsura zburcuiului nostru. Cununa însă stă pe un loc mai înalt decât noi și închipuie-ți că nu avem nimic pe care să călcăm pentru a o ajunge: nici scaun, nici vreo piatră sau buturugă. Tot ce avem la îndemână nu e decât păcatul nostru, pe care trebuie să călcăm, ca pe o scară, ca pe un loc înalt și să ajungem până la cunună.

Așadar, dacă nu o poți spune preotului la care te spovedești de obicei, du-te și-o spune unui preot necunoscut, du-te într-un oraș străin, într-o țară străină, unde nu te mai știe nimeni, și spune-o primului preot care îți iese în cale, numai spune-o. Dacă ți-ai pierdut încrederea în preoți, că poți cădea și în această ispită, spune-o unui om în care ai încredere. Dacă nu ai nici măcar un astfel de om, spune-o direct lui Dumnezeu, spune-I-o neîncetat. De fapt, sunt convins că amintirea păcatului te obsedează oricum, dar tu spune-o deschis, cu nădejde, nu fugind de Dumnezeu.

Ia cazul lui Petru și Iuda. Și Iuda s-a aprins de pocăință, a fugit și a aruncat banii dobândiți pe sânge. Iuda, spre deosebire de Petru, a recunoscut sângele lui Hristos ca fiind „nevinovat”, adică, practic, a înfruntat hotărârea iudeilor, a înfruntat tot Templul care L-a condamnat pe Hristos la moarte. Petru nu a avut putere să facă aceasta, nici măcar în fața unei simple femei care i-a zis că l-a văzut printre ucenici. Petru s-a lepădat cu jurământ de Hristos, în timp ce Iuda L-a mărturisit fără frică „nevinovat” și nu doar în fața unei simple femei, care

nu i-ar fi putut face nimic, ci în fața legiuitorilor iudei, care îl puteau da la moarte. Și cu toate acestea, pocăința cea mare a lui Iuda nu i-a folosit la nimic, pentru că Iuda, deși se căia, fugea de Dumnezeu, nu avea îndrăzneala să I se mărturisească.

Iuda, care a avut curaj să mărturisească înaintea oamenilor, nu a avut curaj să mărturisească lui Dumnezeu, deși s-a speriat și s-a rușinat de oameni, totuși, atunci când a fost vremea, s-a mărturisit lui Dumnezeu.

Care a fost mărturisirea lui Petru? A zis el oare: „Doamne am greșit că Te-am trădat, iartă-mă!”? Nu. Petru a mărturisit altfel, șocant pentru noi.

Petru a zis: „Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc”. Așa să repeți și tu, chiar dacă nici tu nu o crezi. Să o spui, tocmai pentru că e o minciună, dar e o minciună care ai vrea să fie adevărată. Poate chiar e un adevăr, un adevăr la care puțini dintre noi putem ajunge, dar îl răvnim. Să plângi și să repeți minciuna aceasta lui Dumnezeu, să I-o spui în față: „Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc!”

Dumnezeu știe păcatul nostru, Îl știa chiar mai înainte de a ne fi adus pe lume. Și totuși, El nu a împiedicat nașterea noastră. Oare nu arată asta încrederea lui Dumnezeu față de noi, oare nu arată marea nădejde pe care și-a pus-o El în noi? De ce să dezamăgim pe un om atât de minunat Care este Dumnezeu?

Același vlădică Antonie, într-o predică la Nașterea Domnului, propune o discuție, nu atât despre credința omului în Dumnezeu, care este o temă arhidiscuțată, cât despre credința lui Dumnezeu în om. Vlădica amintește de o povestioară, se pare, de nu prea mare valoare literară, în schimb de mare adâncime duhovnicească. Autorul își închipuie sfatul Sfintei Treimi la facerea omului. Dumnezeu Tatăl ar

fi spus: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră”. „Da, dar omul acesta va cădea - zise Duhul -, și Tu, Fiule, va trebuie să mori pentru El”. „Să-l facem, dar, sau să nu-L facem?” - a întrebat Tatăl. „Să-L facem” - a zis Fiul.

Iată nădejdea pe care și-a pus-o Dumnezeu în om! Acestui Dumnezeu ne mărturisim noi, de acesta ne rușinăm, pe acesta îl iubim.

Dacă încă nu-ți poți mărturisi păcatul tău preotului, nu deznădădui, spune-l lui Dumnezeu. Și adaugă la acel păcat și toate motivele pentru care nu-l poți mărturisi. Să-i spui lui Dumnezeu toate așa cum sunt, cu simplitate. Să nu te desparți de Dumnezeu. Poți să-I spui că nu e drept cu tine, că este chiar El vinovat pentru păcatul Tău, poți să clevetești măcar tot pământul înaintea Lui, toți preoții și episcopii, dar să spui totul cu fața către El și să nu te liniștești până când nu obții un răspuns de la El. Poate că, la un moment dat, îți vei da seama că ceea ce-i spui este o minciună, poate că nu. Să știi însă că El te va înțelege, orice i-ai spune. Și să te liniștești.

Lui ai voie să-i spui toate, tocmai pentru a nu ajunge să te reverși înaintea oamenilor. Dar să te păzești a cleveti pe preoți sau pe oricare alt om în fața oamenilor, până ce te vei liniști desăvârșit. Numai lui Dumnezeu să-i părăși pe toți, că El te va înțelege, El știe toate. Și-n toată vremea, oricât de deznădădui sau revoltat vei fi, să nu uiți că totul nu este decât o ispită, o ispită vremelnică, pe care trebuie să o înfrângi.

Va veni și timpul când o vei putea spune preotului, adică tot lui Dumnezeu, dar cu martor. Nu-ți va părea atât de greu, om este și el, chinuit de gânduri ca și tine, pentru că, așa cum spune Apostolul Pavel, oare nu „tot trupul gomez și suspină cu suspine negrăite, așteptând înfierea”? Gândește-te că acesta nu e decât un păcat neînsemnat, un păcat oarecare. Că viața s-ar putea să te arunce, de acum înainte, în niște păcate atât de mari, încât ceea pentru ce te frământă acum să-ți pară fleacuri. Și, dacă pe acesta nu-l poți mărturisi, cu acelea ce vei face? „Îndrăznește, Eu am biruit lumea”.

Ierom. Savatie Baștovoi
Sursa: www.savatie.trei.ro

Evenimente importante din viața Episcopiei în anul 2009

(Urmare din numărul anterior)

11-12 iulie – La invitația PS Andrei Făgărășanul, Episcop Vicar al Mitropoliei Ardealului, PS Siluan a făcut o vizită la Mânăstirea Măgura Jina, din cadrul Arhiepiscopiei Sibiului, săvârșind împreună rânduiala tunderii în monahism a trei viețuitoare și sfințirea noului paraclis al mânăstirii, cu hramurile „Icoana Făcătoare de minuni a Maicii Domnului Prodromița” și „Duminica Femeilor Mironosițe”.

14-25 iulie – PS Siluan, împreună cu un grup de monahi și monahii de la Catedrala Eparhială din Giula și cu P.Cuv. Arhim. Simeon Stana, Exarhul Mânăstirilor din Arhiepiscopia Timișoarei, au efectuat un pelerinaj la mai multe biserici și mânăstiri din Grecia, între care se numără bisericile bizantine din Atena și Tesalonice, mânăstirile de la Meteora și alte locuri renumite de pelerinaj din această țară ortodoxă, cum sunt insulele Eghina, cu moaștele Sfântului Ierarh

Nectarie Taumaturgul sau Kerkira, unde se află moaștele Sfântului Spiridon al Trimitundeii. La întoarcere a fost vizitată și cunoscuta mânăstire Rila din Bulgaria, în care se găsesc moaștele Sfântului Cuvios Ioan de la Rila.

26 iulie – La invitația PS Nicodim al Severinului și Strehaiei, PS Siluan, împreună cu Ierarhul locului, cu P.Cuv. Arhim. Simeon Stana de la Arhiepiscopia Timișoarei și cu

(Continuare în pag. a 4-a)

Evenimente importante din viața Episcopiei în anul 2009

(Urmare din pag. a 3-a)

un numeros sobor de preoți și diaconi au săvârșit sfințirea noii biserici cu hramul „Sfântul Proroc Ioan Botezătorul” din localitatea Albulești, Protopopiatul Strehaia, din cadrul Episcopiei Severinului și Strehaiei.

27 iulie – La sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic, Tămăduitor și Doctor fără de Arginți, Pantelimon, PS Siluan a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierescă la Catedrală.

1 august – La Reședința Episcopală din Giula, PS Siluan l-a primit pe P.Cuv. Arhim. Simeon Stana, Exarhul Mănăstirilor din cadrul Arhiepiscopiei Timișoarei, însoțit de un grup de teologi de la Timișoara și Arad.

2 august – Cu ocazia aniversării zilei de naștere și a împlinirii frumoasei vârste de 90 de ani în slujba Bisericii Ortodoxe Române din Ungaria, PS Siluan însoțit de o delegație de la Centrul Eparhial a făcut o vizită Doamnei Preotese Emilia Ciumpilă din Bichiș, adresându-i felicitările cuvenite.

3 august – La Centrul Eparhial din Giula PS Siluan i-a primit pe Prot. Origen Sabău, Consilier Cultural, împreună cu Doamna Angela Martin, Vicepreședinte al Fundației Culturale Române și al revistei „Cultura”, din București și cu Doamna Ligia Mirișan, Directoarea Bibliotecii Județene din Oradea.

Ierarhul Giulei a oferit și un interviu pentru TVR 3, redacția de la Cluj, în legătură cu comunitatea românească din Ungaria, cu ocazia vizitei făcute de echipa de televiziune română pentru Festivalul Castraveților de la Micherechi, din 16 august.

4-10 august – La invitația ÎPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, PS Siluan a efectuat o vizită la mănăstiri și biserici din Mitropolia Moldovei, cu ocazia hramurilor unor importante mănăstiri nemțene: Neamț, Ceahlău și Sihăstria și a sărbătoririi Sfinților Români Ioan Iacob Hozevitul și Teodora de la Sihla. În ziua de prăznuire a Sfântului Ioan Iacob Hozevitul, călugărit la Mănăstirea Neamț și viețuitor la mănăstiri ortodoxe din pustia Iordanului, Ierarhul Giulei a coliturghisit cu ÎPS Teofan al Moldovei și Bucovinei, ÎPS Pimen al Sucevei și Rădăuților, PS Calinic Botoșăneanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor și un numeros sobor de

preoți și diaconi în biserica nouă a Seminarului Teologic de la Neamț, cu hramul „Sfântul Ioan Iacob Hozevitul”. De Praznicul Schimbării la Față, ÎPS Teofan și PS Siluan au săvârșit Sfânta Liturghie în fruntea unui frumos sobor de preoți și diaconi la mănăstirea

cu același hram de pe Muntele Ceahlău, situată la cota 2000, iar de Sărbătoarea Sfintei Teodora de la Sihla au coliturghisit împreună cu PS Calinic Botoșăneanul și cu soborul slujitor în biserica nouă a Mănăstirii Sihăstria, închinată acestei sfinte române nevoitoare în Munții Neamțului și care are până în ziua de astăzi peștera de nevoiță la Mănăstirea Sihla, de unde îi provine și numele. Tot în

Eparhial din Giula, care l-au însoțit în acest pelerinaj, au făcut un popas la Mănăstirile Pângărați și Nechit, din cadrul Arhiepiscopiei Iașilor, unde au participat la Taina Sfântului Maslu, în prezența unui număr impresionant de credincioși și au săvârșit Sfânta Liturghie în

locașurile de cult ale celor două Mănăstiri. În drumul de întoarcere spre casă, au vizitat și Mănăstirea Bisericiani, în care se află o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului și moaștele Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericiani, fiind întâmpinați de Părintele Stareț Serafim.

11 august – La Centrul Eparhial din Giula, PS Siluan l-a primit pe Domnul Tiberiu Juhász,

aceeași zi, cei trei Ierarhi au mers la peștera Sfintei Teodora de la mănăstirea Sihla, unde împreună cu PS Ioachim Băcăuanul și cu credincioșii prezenți au săvârșit Paraclisul Sfintei Cuvioase Teodora.

Cu binecuvântarea ÎPS Teofan, în zilele următoare, Chiriarhul Giulei și Părinții de la Centrul

Directorul Oficiului AȚRU, în legătură cu un teren aparținând casei parohiale din Crâstor.

14-15 august – La invitația PS Nicodim al Severinului și Strehaiei, PS Siluan a făcut o vizită frățescă în Episcopia Severinului, cu ocazia resfințirii bisericii cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” din parohia Godeanu,

satul natal al PS Nicodim. Cu acest prilej, cei doi ierarhi, împreună cu PS Lucian al Caransebeșului și cu soborul clericilor slujitori au săvârșit resfințirea acestei biserici, care a fost sfințită pentru prima dată în urmă de 140 de ani, de către Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica și au coliturghisit la Sfânta Liturghie Arhierescă. În drumul de întoarcere spre casă Ierarhul Giulei a făcut și o vizită la Mănăstirea Nera, din Episcopia Caransebeșului.

16 august – La Sărbătoarea Sfinților Mucenici Constantin Brâncoveanu și a fiilor săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, dimpreună cu sftetnicul Ianache, PS Siluan a săvârșit Sfânta Liturghie în Catedrala Episcopală din Giula.

20 august – La Reședința Episcopală din Giula, PS Siluan l-a primit pe Domnul Ioan Olteanu, Directorul Bibliotecii Orășenești din Făget și delegația condusă de acesta. Împreună cu ei a participat la Ziua Orașului Aletea, manifestare la care au fost prezenți și Primarii ai unor localități înfrățite din România.

22 august – În biserica din Micherechi PS Siluan, împreună cu Preotul paroh Ioan Bun, a săvârșit Taina Cununiei pentru tinerii Adam și Monica Cugican din Giula, originari din Micherechi.

23 august – Cu ocazia hramului, PS Siluan a slujit Dumnezeiasca Liturghie la Mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului” din Săcal, împreună cu P.Cuv. Ierom. Gheorghe, slujitorul acestei Sfinte Mănăstiri și cu alți clerici de la Centrul Eparhial și din România. Cu acest prilej au fost sfințite noile acoperăminte pentru Sfânta Masă, Crucea pictată în stil bizantin, din spatele Sfintei Mese și două icoane mari, cu Mântuitorul și cu Maica Domnului. Domnul Petru Bodnar, fost membru în Consiliul Parohial și un stâlp al comunității bisericești din Săcal, i-a fost conferit, din partea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, Ordinul „Sanctus Stephanus Magnus”, în semn de prețuire și apreciere pentru eforturile depuse în slujirea Sfintei noastre Biserici. La eveniment au participat și Președintele Autogovernării Minorităte Românești Locale, Directorul Școlii Generale și Pastorul Reformat din localitate.

(Continuare în numărul următor)